

растения, до които се намираше лодката. Въ насъ отново се възвърна *куражътъ*. Всеки взе, каквото намъри въ лодката и започнахме да биемъ крокодилитѣ. Страшна бѣше тази битка! Ние бѣхме много бързи въ работата си. Никога прѣзъ живота си не сме се показвали тъй *храбри*, както прѣзъ този день.

Слѣдъ нѣколко врѣме отъ многото крокодили останаха само нѣколко ранени неприятели. Опастността прѣмина, и ние си поотдѣхнахме. За да не дойдатъ други крокодили, рѣшихме да бѣгаме. Подкарахме лодката си така бърже, че за нѣколко минути бѣхме далечъ отъ мѣстото на битката.

Двамата ми другари тогава взеха да разглеждатъ убитото крокодилче. То много приличаше на голѣмитѣ крокодили. Кожата му бѣше мека и твърдѣ мирислива.

Подиръ единъ часъ излѣзохме на рѣчния брѣгъ. Тамъ моитѣ другари се признаха, че други пѣтъ не биха искали да отиватъ на такъвъ опасенъ ловъ “

Богъ и сѣячъ.

(приказка).

Едно врѣме Дѣдо Господъ ходѣлъ по земята и гледалъ какво правятъ хората. Веднажъ той се спрелъ при единъ селянинъ на една нива и го запиталъ:

— Какво правишъ. побратиме?